

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 94/09

Luxemburg, 22 oktober 2009

Arrest in de gevoegde zaken C-261/08 en C-348/08
María Julia Zurita García en Aurelio Choque Cabrera / Delegado del
Gobierno en la Región de Murcia

**EEN LIDSTAAT HEEFT DE MOGELIJKHEID, MAAR NIET DE
VERPLICHTING, OM EEN NIET-COMMUNAUTAIR ONDERDAAN DIE NIET
VOLDOET AAN DE IN DEZE STAAT GELDENDE VOORWAARDEN INZAKE
VERBLIJFSDUUR, VAN ZIJN GRONDGEBIED TE VERWIJDEREN**

De lidstaat kan de betrokkene een geldboete opleggen met de verwittiging dat hij het grondgebied binnen een bepaalde termijn moet verlaten, zodat de betrokkene, wanneer daaraan geen gevolg wordt gegeven, met onmiddellijke werking van het grondgebied kan worden verwijderd

Volgens de Spaanse wet en de uitlegging die daaraan wordt gegeven, mag, wanneer een onderdaan van een derde land niet over een titel beschikt om Spanje binnen te komen of daar te verblijven, en zijn gedrag niet tot verzwarende omstandigheden aanleiding heeft gegeven, de opgelegde straf enkel uit een geldboete bestaan, doordat geen bijkomend element rechtvaardigt dat de geldboete wordt vervangen door verwijdering.

Zurita García en Choque Cabrera, die allebei de Boliviaanse nationaliteit hebben, hielden zich illegaal in Spanje op. De nationale autoriteiten hebben in twee beslissingen hun verwijdering van het Spaanse grondgebied gelast, met ontzegging van de toegang tot de Schengenruimte voor een periode van vijf jaar. Zurita García en Choque Cabrera zijn tegen deze beslissingen opgekomen en hebben daarbij de vervanging van de geldboete door verwijdering aangevochten.

In die omstandigheden wenst het Tribunal Superior de Justicia de Murcia, dat in hoger beroep uitspraak moet doen over de twee gedingen, te vernemen of de overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord (SUO)¹ en de Schengengrenscodes² aldus moeten worden uitgelegd dat wanneer een onderdaan van een derde land niet of niet

¹ Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990 (PB 2000, L 239, blz. 19), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2133/2004 van de Raad van 13 december 2004 waarbij voor de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de verplichting wordt ingevoerd om in de reisdocumenten van onderdanen van derde landen bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten systematisch een stempel aan te brengen, en waarbij de bepalingen van de overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen en het gemeenschappelijk handboek daartoe worden gewijzigd (PB L 369, blz. 5). De Schengenruimte is geleidelijk uitgebreid en omvat zelfs derde landen. België, Tsjechië, Denemarken, Estland, Duitsland, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Hongarije, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Oostenrijk, Polen, Portugal, Finland, Slowakije, Slovenië, Zweden, Zwitserland, Noorwegen en IJsland maken thans deel uit van deze ruimte.

² Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) (PB L 105, blz. 1).

langer voldoet aan de in een lidstaat geldende voorwaarden inzake verblijfsduur, deze lidstaat gehouden is om zijn verwijdering te gelasten.

In zijn arrest van vandaag herinnert het Hof eraan dat wanneer in het reisdocument van een onderdaan van een derde land geen inreisstempel is aangebracht, de bevoegde nationale autoriteiten hieraan op grond van de Schengengrenscore (en voorheen, tot 13 oktober 2006, de SUO) het vermoeden mogen verbinden dat de houder niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die in de betrokken lidstaat van toepassing zijn. De twee teksten bepalen immers dat wanneer de betrokken onderdaan van een derde land het vermoeden niet weerlegt, hij door de bevoegde autoriteiten van het grondgebied van de betrokken lidstaat kan worden verwijderd.

In dit verband stelt het Hof vast dat de Spaanse versie van de Schengengrenscore afwijkt van de overige taalversies daarvan. In de Spaanse versie legt de Schengengrenscore immers een verplichting op, aangezien daarin is bepaald dat de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat de onderdaan van een derde land van het grondgebied van deze staat „zullen verwijderen” indien het vermoeden niet wordt weerlegd. In alle andere taalversies is verwijdering daarentegen een mogelijkheid die deze autoriteiten wordt geboden. Het Hof concludeert dan ook dat de werkelijke bedoeling van de wetgever niet was om de betrokken lidstaten de verplichting op te leggen om een onderdaan van een derde land van hun grondgebied te verwijderen wanneer deze het vermoeden niet kan weerleggen, maar hun de mogelijkheid in te ruimen om dit te doen.

Vervolgens onderzoekt het Hof of uit de SUO volgt dat de lidstaten iedere onderdaan van een derde land die zich illegaal op hun grondgebied ophoudt, moeten verwijderen, tenzij er een reden is om asielrecht of internationale bescherming te verlenen. Op dit punt is het Hof van oordeel dat de SUO, gelet op de daarin opgenomen uitzonderingen, de verplichting tot verwijdering niet in dermate strenge bewoordingen formuleert.

Het Hof stelt immers vast dat de SUO het vrijwillige vertrek van de persoon die zich illegaal in een lidstaat ophoudt, op de voorgrond stelt.

Bovendien merkt het Hof op dat voor zover de SUO bepaalt dat een onderdaan van een derde land in bepaalde omstandigheden moet worden verwijderd van het grondgebied van de lidstaat waar hij werd aangehouden, dit gevolg onderworpen is aan de voorwaarden zoals die zijn neergelegd in de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat. Indien verwijdering ingevolge die wetgeving niet is toegestaan, bepaalt de SUO bovendien dat deze staat de betrokkene kan toestaan op zijn grondgebied te verblijven. Het Hof oordeelt dan ook dat het aan de nationale wetgeving van elke lidstaat staat om, met name met betrekking tot de voorwaarden waaronder de verwijdering zal plaatsvinden, de modaliteiten vast te stellen voor de toepassing van de in de SUO neergelegde basisregels voor onderdanen van derde landen die niet of niet langer voldoen aan de voorwaarden inzake kort verblijf op zijn grondgebied. In dit verband stelt het Hof vast dat in de hoofdgedingen de beslissing waarbij de geldboete is opgelegd naar Spaans recht geen titel is op basis waarvan een onderdaan van een derde land die zich illegaal in Spanje ophoudt, legaal op Spaans grondgebied kan blijven. Los van de vraag of deze geldboete al dan niet wordt betaald, wordt de betrokkene immers van deze beslissing in kennis gesteld met de verwittiging dat hij het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen dient te verlaten. Wanneer daaraan geen gevolg wordt gegeven, kan de betrokkene met onmiddellijke werking van het grondgebied worden verwijderd.

Het Hof verklaart bijgevolg dat de SUO en de Schengengrenscore aldus moeten worden uitgelegd dat **wanneer een onderdaan van een derde land zich illegaal op het grondgebied van een lidstaat ophoudt doordat hij niet of niet langer voldoet aan de in deze staat geldende voorwaarden inzake verblijfsduur, deze lidstaat niet gehouden is om zijn verwijdering te gelasten.**

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het gemeenschapsrecht of over de geldigheid van een gemeenschapshandeling. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een zelfde probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170